

ทางเลือก....ทางรอดของคนจนเมือง

ห้องซึ่งมีขนาดใหญ่กว่ารถตู้เล็กน้อยที่ครอบครัวของยายลำพันเรียกว่า “บ้าน” ตั้งอยู่บริเวณริมทางรถไฟ มีประตู และหน้าต่างที่ผุพังพอกับตัวบ้าน เมื่อมองลอดเข้าไปก็เห็นข้าวของวางระเกะระกะ ผู้มาเยือนก้าวเท้าเข้าไปพื้นห้องที่ปูด้วยเสื่อน้ำมันที่ขาดและเก่า ดูสกปรก พื้นไม้ก็ยุบวบเอนลาดไปข้างหนึ่ง กลิ่นเหม็นอับๆอบอวนไปทั่วห้อง แต่สำหรับเจ้าของบ้านแล้วคงชินชา หรือไม่ได้ยี้หระกับกลิ่นเหม็นนี้มากนัก

ห้องหรือ
ด้วยกัน 4 ชีวิต คือ
หลานสาวอีกสองคน
เป็นตาอายุ 48 ปี
การะเกษ อายุ 59 ปี
อาชีพแบกของที่
แต่เมื่อปี 2544 นาย
ตามองไม่เห็นจึง ไป

บ้านหลังนี้อาศัยอยู่
ตา ยาย และ
นายวินัย แก้วมณี ผู้
ส่วนยายนางลำพัน
ทั้งสองสามีภรรยา
ทำเรือมารวม 20 ปี
วินัยก็เกิดมีอาการ
รักษากับหมอแรกๆ

หมอบอกว่าไม่เป็นอะไร แต่ตาก็ยังมองไม่เห็นไปหาหมอมามากหลายแห่ง ครั้งล่าสุดหมอบอกว่าเบาหวานขึ้นตา จึงมีอาการตาบอดตาใส จากที่เคยเป็นเสาหลักในการหารายได้เลี้ยงครอบครัว และเลี้ยงดูแลหลานๆ จึงเป็นหน้าที่ของยาย (นางลำพัน) แต่ด้วยวัย สุขภาพกาย และสังขารที่ทรุดโทรม ทำให้ไม่สามารถไปขายแรงงานเป็นกรรมกรได้อีกต่อไป ได้แต่เก็บขยะ เก็บของเก่าขาย

เมื่อเป็นเช่นนั้นการมีชีวิตอยู่รอดจำเป็นต้องอาศัยข้าวกันบาตรจากวัดมาประทังชีวิตไปวันๆ ส่วนที่อยู่อาศัยก็ดูไม่น่าอยู่แต่กลับมีค่าเช่าแพงลิบลิวห้องละ

1,000บาท/เดือน หากยามใดที่รายได้ไม่เพียงพอสำหรับจ่ายค่าเช่าเจ้าของก็จะลุ่ม่อล้วยได้มีเท่าไรก็จ่ายไม่จ่ายก็ไม่เป็นไร จึงไม่ต้องเดือดร้อนอพยพหาที่อยู่ใหม่ ส่วนหลานสองคนซึ่งพ่อ แม่ทิ้งไว้ให้เป็นภาระของ ตายาย คือ ด.ญ.ส้ม (นามสมมุติ) เรียนอยู่ชั้นป. 4 และ ด.ญ.แดง (นามสมมุติ) เรียนอยู่ชั้น ม.1 ทั้ง 2 คน เรียนที่โรงเรียนชุมชนหมู่บ้านพัฒนา เป็นลูกพี่ลูกน้องกัน ซึ่งพ่อแม่ของเด็กทั้งสองทิ้งไว้ให้ตา ยายเลี้ยงดูเนื่องจากเลิกงานแล้วไม่มีครอบครัวใหม่ เด็กทั้งสองได้รับการช่วยเหลือด้านทุนการศึกษาส่วนหนึ่งจากมูลนิธิดวงประทีป โครงการทุนการศึกษา

ครูประทีป อึ้งทรงธรรม ฮาตะ กล่าวว่า มูลนิธิฯ ตระหนักถึงความสำคัญด้านการศึกษา และมีความหวังว่า ลูกหลานคนยากจนจะมีโอกาสได้รับการศึกษาที่สูงขึ้น โดยพ่อแม่

ผู้ปกครองเป็นผู้ส่งเสริม และมืองค์กรชุมชนช่วยกันผลักดันการพัฒนาเด็กให้ได้รับโอกาสทางการศึกษาพัฒนาคุณภาพชีวิตให้ดีขึ้น มีงานอาชีพที่สุจริตทำ สามารถช่วยเหลือตนเองและครอบครัว เติบโตเป็นคนดีของสังคมต่อไป แต่ในความเป็นจริงยังมีเด็กๆ ในชุมชนอีกมากที่ยังไม่ได้รับโอกาสหรือครอบครัวไม่มีความพร้อมด้วยสภาพครอบครัวที่ยากจน ทำให้เด็กเติบโตท่ามกลางปัญหา และ สุ่มเสี่ยงต่อปัญหาอาชญากรรม ถ้าหากปล่อยปละละเลยก็จะก่อให้เกิดปัญหาสังคมแม้รัฐบาลจะประกาศการศึกษาฟรีสำหรับเด็กทุกคนแต่ในความเป็นจริงแล้วมีค่าใช้จ่ายอีกมากมายที่ครอบครัวยากจนยากที่จะส่งลูกเรียนให้จบแม้การศึกษาภาคบังคับ

มูลนิธิฯจึงเข้ามาให้ความช่วยเหลือเช่นครอบครัวของยายลำพัน การศึกษาทำให้หลุดพ้นจากความยากจน เด็กเป็นกำลังของชาติ ประเทศจะอยู่รอดได้ พลเมืองต้องฉลาด และมีความเข้มแข็ง แต่ ค.ญ. สัม และ ค.ญ. แดง ยังอยู่ในครอบครัวที่อ่อนล้าเรื้อรัง ตาและยายทั้งพิการและชราจะมีมือที่มีพลังเมตตาจากไหนหนอที่จะโอบอุ้มให้ เด็กหญิงทั้งสองก้าวไปพบกับอนาคตที่สดใสได้ ลำพังมูลนิธิคงประทีปเองก็อยู่ในสภาพแทบสุดกำลังกับปัญหาที่นับวันจะใหญ่ขึ้นๆ

.....